

Afscheid nemen van het leven ontvouwt zich vaak in sereniteit, alsof de stervende zachtjes slaapt.

Voor de naasten is het een zware tijd: uren die zich uitrekken terwijl ze wachten, dichtbij, maar gevangen in de ondoorgrondelijke slaap van hun geliefde.

Soms zeggen zij dat hij moet gaan, maar zo eenvoudig is dat niet, want soms wil de stervende eerst nog enkele gebeurtenissen uit het voorbije leven een plaats geven.

met zijn ogen dicht
ziet hij zijn omgeving niet –
hij kijkt naar later

De rust van de stervende man

Hij ademt met regelmaat
in de richting van de dood.
Zijn handen met blauwe aders
zijn niet gevouwen. Nog niet.
Met zijn halfopen ogen
ziet hij niets om zich heen.
In de stille kamer zegt een stem
dat hij moet gaan.
Vandaag is het nog te vroeg.
Morgen zet hij de stap.
Of een dag later.

Mijn lieve moeder

Mijn lieve moeder,
je ligt daar zo stil en zonder te bewegen,
je ogen gesloten voor het felle licht.
Je dommelt niet zomaar een beetje.
Waarom antwoord je niet als ik je naam roep?
Waarom wuif je niet als ik mijn hand opsteek?
Je deed het zo vaak in je leven.

Mijn lieve moeder,
zo wil ik jou niet kennen.
Ik heb nog zoveel te zeggen.
We hebben nog zoveel te doen.
Kom mee met mij en lach dan
je tranen van blijdschap.

Ik weet wel, mijn lieve moeder,
dat zoiets niet kan.
Je voelt je immers goed
op de plek waar je nu bent.
Rust nu maar in vrede.